

да пѣе своята пѣсенъ“. И цѣлото това образно и емоционално богатство, прѣснато изъ статията, я прави сжщинска пѣсенъ, достойна за пѣснитѣ, които разглежда.

Който е челъ въ „Нѣмски поети“ статията на Славейкова за Гете, не може да забрави особено нейното начало: онзи величественъ яворъ въ пловдивското село Бѣлащица, съ който той сравнява Гете и цѣлата обстановка тамъ: „мълчаливитѣ съсипни на нѣкогашния турски чифликъ — пълното со животъ, шумъ, движение и колоритъ младо поколѣние, което старецътъ тамъ горе на връхъ хълмътъ е отвѣдилъ и стои та го гледа сега и съ наслада, и сж не малка тжга. Защото: „тѣ цвѣтятъ, а азъ прецвѣтявамъ“, както казва Пушкинъ“. Съ каква любовъ е дадено тукъ описанието! Наистина, то изяснява — и какъ изяснява! — мисълта на поета, но то живѣе и само за себе си. Такива мѣста въ книгата се срѣщатъ тѣй много, че, за да се цитиратъ, трѣбва да се препише половината.

Именно тази богата образностъ прави тѣй интересни характеристикитѣ, между които особено хубави сж: на Гете, Айхендорфа, Лилиенкрона, Хайне, и Фалке — последната, особено съ идиличния вечеренъ пейзажъ, е композирана като сжщинска пѣсенъ въ духа на „Сънъ за щастие“.

Сжщата образностъ пълни характеристикитѣ и въ „На острова на блаженитѣ“, както и другитѣ Славейкови статии. Да си припомнимъ само оригиналната характеристика на нашата поезия въ увода: „Нашата поезия не е добила нито характерна, нито своя физиономия. Тя още не е достигнала до пълнолѣтие на момъкъ, който има физическо и нравствено